

Kitab Daniel - Nomor Saratus Lima Puluh Salapan

Ngabedah Tilu Toel Malaikat dina Titingalian Daniél: Hiji Wahyu Nubuat

Jeff Pippenger

2024-03-26

Dina pasal sapuluh, Daniel disentuh tilu kali, sarta tilu sentuhan éta saluyu jeung tilu kali Daniel sacara pribadi ngalaman “mareh,” tetenjoan. Penampakan anu kahiji jeung anu panungtung nya éta Jibril, utusan Wahyu Yesus Kristus. Jibril téh anu nyandak pesen ti Kristus, anu dipaparinkeun ka Mantenna ku Rama, tuluy nepikeunana ka nabi, anu kudu ngirimkeunana ka jamaah-jamaah.

Tapi kami rek nembongkeun ka maneh naon anu kaunggel dina Kitab Kaleresan; jeung teu aya saurang ogé anu nangtung babarengan jeung kami dina ieu perkara, iwal Mikail, pangeran maraneh. Daniel 10:21.

Jibril terang nyaho yén manéhna téh mahluk ciptaan, ku sabab éta manéhna langsung ngingetkeun Yohanes sangkan ulah nyembah ka dirina dina kitab Wahyu.

Sarta kuring tuluy nyarandé ka suku-Na rék nyembah ka Anjeunna. Tapi saur-Na ka kuring, “Ulah kitu! Kami sasama abdi jeung anjeun, sarta jeung dulur-dulur anjeun anu nyekel kasaksian Yesus. Nyembah ka Allah, sabab kasaksian Yesus téh roh nubuat.” Wahyu 19:10.

Ku sabab kitu, nu ngulik nubuatan kudu ngartos yén alesan Gabriel netelakeun yén teu aya hiji ogé di luhur anjeunna patalina jeung naon anu “kacatet dina Kitab Kayaktian,” miboga maksud nubuatan anu tangtu. Nalika anjeunna netelakeun kanyataan yén ngan Kristus anu ngartos Kitab Suci leuwih hadé tibatan dirina, anjeunna netelakeun Kristus minangka “Mikail pangéran maranéh.” Tapi Mikail lain ngan ukur saurang pangéran, anjeunna téh malaikat agung.

Tapi Mikail malaikat agung, waktu manéhna pasalia paham jeung Iblis ngeunaan layon Musa, henteu wani ngedalkeun tuduhan anu ngahina ka anjeunna, tapi pok nyarios, “Mugia Gusti ngabendung maneh.” Yudas 7.

Ku kituna, katilu-teluna éta mangrupikeun panyabak malaikat, jeung tilu kalina Daniel ngalaman “mareh,” tetenjoan, éta téh malaikat. Dina katilu kalina Daniel dipanyabak, éta pikeun nguatkeun anjeunna, sabab saméméhna, dina panyabak anu kadua, anjeunna geus leungit kakuatanana.

Tuluy sumping deui ka kaula hiji anu rupana siga jelema, tuluy nyabak ka kaula sarta nguatkeun kaula, sarta ngandika, “He manusa anu kacida dipikanyaahna, ulah sieun: katengtreman mugi ka anjeun, sing kuat, enya, sing kuat.” Jeung nalika anjeunna parantos ngandika ka kaula, kaula jadi kuat, tuluy nyarios, “Mugi gusti abdi ngandika; margi gusti parantos nguatkeun kaula.” Tuluy anjeunna ngandika, “Naha anjeun terang ku naon margina sim kuring sumping ka anjeun? Ayeuna sim kuring baris mulih deui pikeun perang ngalawan pangéran Persia; sarta lamun sim kuring parantos angkat, mangka tingali, pangéran Yunani bakal sumping.” Daniel 10:18–20.

Jibril ngingetan Daniél yén manéhna “sumping pikeun ngajadikeun” Daniél “ngartos kana naon anu bakal tumiba ka bangsamu dina poé-poé panungtungan,” nalika manéhna nanya ka Daniél, “Naha aranjeun terang ku naon sababna kuring datang ka anjeun?” Luyu jeung naon anu geus diajarkeunana ka Daniél ngeunaan poé-poé panungtungan, Jibril tuluy nyatakeun yén manéhna bakal “balik pikeun perang ngalawan pangeran Pérsia: sarta nalika kuring geus indit, tingali, pangeran Grécia bakal datang.” Tuluy manéhna ngamimitian carita nubuat dina pasal sabelas, anu ngajelaskeun naon anu tumiba ka saratus opat puluh opat rébu dina poé-poé panungtungan. Éta carita nubuat ditempatkeun dina kontéks peperangan ngalawan “pangeran Pérsia” jeung “pangeran Grécia”.

Sajarah saéstuna antara Kores Agung jeung Aleksander Agung téh leuwih ti dua ratus taun. Tapi dina lini gedé dina Wahyu pasal sabelas, gerakan-gerakan panungtungan téh lumangsung gancang, sarta pas karajaan kagenep ditaklukkeun ku raja kalér palsu, karajaan katujuh, nyaéta sapuluh raja, anu dilambangkeun ku Yunani, geuwat sapuk pikeun mikeun karajaan maranéhna ka sato galak.

Dina hiji tataran, tetenjoan “mareh” dipaké tujuh kali dina Daniel pasal sapuluh. Urang parantos nganggap opat tina tujuh kali éta, sarta nangtukeun yén rujukan anu kahiji nyaéta nalika Daniel netelakeun yén saméméh taun katilu Koresyus, Daniel parantos ngartos tetenjoan éta. Dina tilu rujukan salajengna, tilu sentuhan dina unggal tetenjoan nuduhkeun pangalaman Daniel nalika anjeunna hudang tina pangduka salila dua puluh hiji poé. Hudangna kana kabangunanana disusun dumasar kana prosés tilu léngkah tina Injil langgeng, sarta tilu léngkah éta dilambangkeun ku malaikat-malaikat, sanajan léngkah nomer dua nyaéta Mikail, panghulu malaikat, nyaéta Anjeunna anu ngahirupkeun Musa tina maot, sarta mindahkeun anjeunna ka sawarga.

Tilu kali séjén kecap “vision” kapanggih dina pasal sapuluh, lain “mareh,” tapi “marah.” “Marah” téh wangun féminin tina “mareh.” Hartina nyaéta hiji titingalian, sarta sacara kausatif hiji “eunteung” atawa “kaca pikeun ngaca”. Konci kana hartina nyaéta yén éta téh “kausatif.” Éta mangrupa titingalian ngeunaan “penampakan”, tapi béda dina géndérna, ku kituna nandakeun amanat kenabian anu béda. Sakumaha katuduhkeun ku hartina, “eunteung” ngandung harti yén maranéhna anu ningali titingalian éta, ningali sajenis pantulan. Ieu unsur tina kecap éta anu “kausatif.” Wangenan kecap kausatif dina kontéks “marah,” jero pisan.

Istilah “kausatif” patali jeung konsép kausalitas atawa tindakan nu nyababkeun hiji hal kajadian. Dina linguistik, hususna dina morfologi kecap pagawéan, wangun kausatif nyaéta konstruksi gramatikal nu nuduhkeun yén subjék tina hiji kecap pagawéan keur nyababkeun jalma atawa barang séjén ngalakukeun tindakan nu dijelaskeun ku éta kecap pagawéan. Contona, dina basa Inggris, kecap pagawéan “to read” jadi kausatif nalika urang nyebut “to make someone read.” Di dieu, subjék téh nyababkeun jalma séjén ngalakukeun tindakan maca.

Wangun sabab nembongkeun yén jejer téh nanggung jawab pikeun nyababkeun lumangsungna kalakuan anu ditétélakeun ku kecap pagawéan. “Sabab” nujul kana cara kumaha hiji kalakuan atawa kajadian disababkeun nepi ka lumangsung. Dina tilu kali Daniel ngagunakeun kecap Ibrani “marah,” titingalian anu disawang éta nyababkeun nu ningali robah jadi sarupa jeung gambar anu keur disawangna.

Dina poe ka dua puluh opat bulan kahiji, waktu kuring keur aya di sisi walungan gedé, nya éta Hidékel, kuring ngangkat panon, tuluy ningali; sarta lah aya saurang lalaki maké lawon linen, beuteungna dibebed ku emas murni ti Uphaz. Awakna ogé siga batu beryl, beungeutna kawas pintonan (mareh) kilat, panonna kawas lampu seuneu, leungeunna jeung sukuna warnana siga tambaga digosok nepi ngagenclang, sarta sora ucap-ucapna kawas sora jalma réa. Jeung kuring, Daniel, nyalira anu ningali éta tetenjoan (marah); sabab jalma-jalma anu babarengan jeung kuring henteu ningali éta tetenjoan (marah); tapi aya kageteran anu gedé nimpah ka maranéhna, nepi ka maranéhna lumpat nyumput. Ku sabab kitu kuring ditinggalkeun nyalira, sarta ningali ieu tetenjoan (marah) anu gedé, jeung taya deui kakuatan anu kari dina diri kuring; sabab kageulisan kuring robah dina diri kuring jadi karuksakan, sarta kuring teu nyésakeun kakuatan nanaon. Sanajan kitu kuring ngadéngé sora ucap-ucapna; sarta waktu kuring ngadéngé sora ucap-ucapna, harita kuring murag kana saré anu jero bari nyanghareup ka handap, raray kuring nyanghareup kana taneuh. Daniel 10:4–9.

Dina ahir dua puluh hiji poé mangsa perkabungan, anu dina poé-poe panungtungan saajar jeung tilu satengah poé nalika dua saksi éta paéh di jalan, Daniel ujug-ujug dipidangkeun ningali pintonan Kristus, sarta pintonan-Na téh “saperti pintonan (mareh) kilat.” Kajadian éta, dina ahir tilu satengah poé dina Wahyu pasal sabelas, ngahasilkeun hiji pamisahan, sabab “jalma-jalma anu babarengan jeung” Daniel dipidangkeun “[ningali] lain tetempoan éta (marah); tapi kasiéunan anu gedé narajang maranéhna, nepi ka maranéhna lumpat nyumput. Ku sabab kitu” Daniel “ditinggalkeun nyorangan,” tapi “jalma-jalma anu babarengan jeung kuring [dipidangkeun ningali] lain tetempoan éta (marah); tapi kasiéunan anu gedé narajang maranéhna, nepi ka maranéhna lumpat nyumput sorangan”.

Paningal anu ditingali ku Daniel nalika anjeunna nyorangan téh nya éta paningal feminin, anu boga sipat ngabalukarkeun, anu ngarobah Daniel jadi sarua jeung gambar dina paningal éta. Parobahan éta kajadian ku jalan dicabutna kakuatan kamanusaan Daniel, sarta kaéndahanana dirobah jadi karuksakan.

“Daging pisan tempat jiwa ngadom sarta ku éta jiwa ngalaksanakeun padamelanana téh kagungan Gusti. Urang teu boga hak pikeun ngalalaworakeun hiji bagian waé tina mesin hirup ieu. Satiap bagian tina organisme hirup téh kagungan Gusti. Pangaweruh ngeunaan organisme jasmani urang sorangan kedah ngajar ka urang yén unggal anggota kudu ngalakukeun palayanan ka Allah, minangka alat kabeneran.

“Teu aya iwal ti Allah anu sanggup nundukkeun kareueus dina haté manusa. Urang teu bisa nyalametkeun diri sorangan. Urang teu bisa ngalahirkeun deui diri sorangan. Di palataran sawarga moal aya lagu anu ditembangkeun, Ka diri kuring anu nyaah ka diri sorangan, jeung ngumbah diri sorangan, nebus diri sorangan, ka diri kuring muga kamulyaan jeung kahormatan, berkah jeung puji-pujian. Tapi ieu anu jadi nada poko tina lagu anu ditembangkeun ku loba jelema di dieu, di dunya ieu. Maranéhna teu nyaho naon hartina jadi lemah lembut jeung handap asor dina haté; jeung maranéhna ogé teu boga maksud pikeun nyaho ieu, lamun bisa nyingkahanana. Sakabéh Injil kacangkem dina diajar ti Kristus, kalembutan-Na jeung karendahan-Na.”

“Naon ari dipangmikeun bener ku iman? Éta téh pagawean Allah dina ngagolérkeun kamulyaan manusa kana lebu, sarta ngalakukeun pikeun manusa naon anu teu aya dina kakawasaanana pikeun dilakukeun ku dirina sorangan.” Testimonies to Ministers, 456.

Pangalaman dibenerkeun ku iman téh nyaéta pagawean Allah dina ngagolérkeun kamulyaan manusa kana lebu. Tetenjoan anu nyababkeun lalaki-lalaki anu bareng jeung Daniel kabur téh nyaéta tetenjoan bikang “kausatif” tina nembongna Kristus, sarta pas sanggeus kabeneran-dirina sorangan Daniel digolérkeun kana lebu, tilu sentuhan malaikat diterapkeun, anu tungtungna maparin kakuatan ka Daniel pikeun mawa éta amanat.

Dina taun 1888, malaikat anu kawasa turun mawa pesen ngeunaan pembenaran ku iman, sakumaha ditepikeun ku para Seseupuh Jones jeung Waggoner. Malaikat anu sarua éta deui turun dina tanggal 11 Séptémber 2001, mawa pesen anu sarua pisan ngeunaan pembenaran ku iman. Éta nandaan awalna prosés pemeteraian pikeun saratus opat puluh opat rébu. Dina ahir pemeteraian saratus opat puluh opat rébu, pesen dina awalna diulang deui, sabab Isa salawasna ngagambarkeun tungtung hiji perkara ku awal hiji perkara.

Dina tanggal 11 Agustus 1840, malaikat anu sarua éta turun sarta ngawitan tilu léngkah anu kalaksanakeun ti 1840 nepi ka 1844. Tilu léngkah éta dimimitian ku pangkuatan malaikat kahiji dina tanggal 11 Agustus 1840, datangna malaikat kadua dina tanggal 19 April 1844, jeung datangna malaikat katilu dina tanggal 22 Oktober 1844. Sajarah éta jadi pralambang turunna malaikat kahiji tina tilu malaikat dina tanggal 11 Séptémber 2001, anu satuluyna dituturkeun ku malaikat kadua dina kuciwa tanggal 18 Juli 2020, sarta éta dipungkas ku datangna malaikat katilu dina hukum Minggu anu moal lila datang.

Dina ahir éta sajarah, nalika Mikail turun pikeun ngahirupkeun deui Musa jeung Elia sanggeus tilu satengah poé paéh di jalan-jalan, sakumaha dilambangkeun dina Wahyu pasal sawelas, jeung sakumaha ogé dilambangkeun ku dua puluh hiji poé duka-citana Daniel, Kristus turun deui. Mimitina Anjeunna nembongkeun tetenjoan kamulyaan-Na, tetenjoan anu ngagolérkeun kamulyaan manusa kana lebu, sarta nimbulkeun hiji pamisahan. Sanggeus Daniel aya dina lebu, sarta sanggeus Daniel robah ku ningal kana tetenjoan feminin “causative”, anjeunna kakeureut ku Jabrail pikeun kahiji kalina, sarta diteundeun nangtung dina sukuna anu ngageter.

Saterusna Mikail, malaikat panghulu, lungsur pikeun “ngahudangkeun deui Musa” sarta noél Daniel pikeun kadua kalina, nepi ka anjeunna taya daya ku sabab kalindih ku kanyataan yén saenyana anjeunna keur nyarita jeung Pangéranna. Tuluy Jibril sumping sarta noél anjeunna pikeun katilu kalina, jeung nguatkeun anjeunna pikeun pagawean jadi panji dina hukum Minggu anu enggal datang. Tilu kali noél éta téh lambang tina tilu malaikat dina Wahyu opat welas, sanajan éta kajadian dina hiji poé baé.

Pangalaman malaikat kahiji ngawengku nembonganana Kristus saperti kilat, tetenjoan “kausal” anu misahkeun, jeung jamahan kahiji anu ngangkat Daniel tina lebu kamulyaan manusa na. Malaikat kahiji miboga sakabéh tilu léngkah anu kaasup dina nu kahiji, sabab éta ngawakilan talatah kahiji. Teu kabeneran lamun jamahan kahiji dicatet dina ayat SALAPAN nepi ka SAWELAS.

Sanajan kitu, sim kuring ngadéngé sora kecap-Na; jeung nalika sim kuring ngadéngé sora kecap-Na, harita sim kuring murag kana sare jero bari raray nyanghareup ka handap, jeung raray sim kuring nuju kana taneuh. Jeung, tempo, aya hiji leungeun noél ka sim kuring, anu ngadegkeun sim kuring dina tuur jeung dina dampal leungeun sim kuring. Jeung anjeunna ngandika ka sim kuring, “He Daniel, lalaki anu kacida dipikacinta, ngartikeun kecap-kecap anu ku sim kuring diucapkeun ka anjeun, sarta nangtung lempeng: sabab ayeuna sim kuring diutus ka anjeun.” Jeung nalika anjeunna parantos ngucapkeun ieu kecap ka sim kuring, sim kuring nangtung bari ngageter. Daniel 10:9–11.

Pangalaman kana panyabak anu kadua, anu dipasihkeun ku Kristus sorangan, ngarobah Daniel tina teu mampuh nyarita jadi mampuh nyarita jeung Gustina. Dina panyabak anu kadua, Daniel teu boga napas, ku kituna di dieu anjeunna digambarkeun aya dina titik pesen anu kahiji ti Ezekiel dina bab tilu puluh tujuh.

Sareng nalika anjeunna parantos ngucapkeun kecap-kecap anu sapertos kitu ka kuring, kuring nyanghareupkeun beungeut ka taneuh, sarta kuring jadi bisu. Jeung, tingali, saurang anu rupana siga putra-putra manusa noél biwir kuring; tuluy kuring muka sungut, nyarios, sarta saurna ka anjeunna anu nangtung di hareupeun kuring, Nun junjungan, ku sabab tetenjoan ieu kasedihan kuring ngadatang ka kuring, sarta kuring henteu nyésakeun kakuatan. Sabab kumaha hamba ti junjungan abdi ieu tiasa nyarios ka junjungan abdi ieu? margi ari kuring, harita kénéh teu aya deui kakuatan anu kari dina diri kuring, sareng napas ogé geus teu nyésa dina diri kuring. Daniel 10:15–17.

Dina amanat kadua Ezekiel, aya amanat ti opat penjuru angin anu kudu dihembuskeun ka tulang-tulang, sangkan éta tulang-tulang hirup sarta nangtung jadi hiji pasukan anu perkasa. Pangkuatan éta pasukan digambarkeun ku keuna anu katilu.

Tuluy datang deui hiji anu rupana kawas jelema, nyabak ka kuring, sarta nguatkeun kuring, sarta ngandika, “Eh manusa anu kacida dipikanyaahna, ulah sieun: karapihan jadi ka anjeun, kudu kuat, enya, kudu kuat.” Jeung waktu anjeunna geus ngandika ka kuring, kuring jadi dikuatkeun, tuluy ngandika, “Mugia gusti abdi nyarios; margi anjeun parantos nguatkeun abdi.” Tuluy saur anjeunna, “Naha anjeun terang ku naon sababna sim kuring sumping ka anjeun? Jeung ayeuna sim kuring bakal mulang deui pikeun tarung ngalawan pangeran Pérsia; sarta lamun sim kuring geus miang, tingali, pangeran Grécia bakal datang. Tapi sim kuring bakal némbongkeun ka anjeun naon anu kacatet dina Kitab Kayaktian; sarta teu aya saurang ogé anu ngadukung sim kuring dina ieu perkara, iwal ti Mikhaél, pangeran anjeun. Kitu deui sim kuring, dina taun kahiji Daríus urang Média, nya sim kuring sorangan, nangtung pikeun netepkeun sarta nguatkeun anjeunna. Jeung ayeuna sim kuring bakal némbongkeun ka anjeun kayaktian. Tingali, bakal aya deui tilu raja anu jumeneng di Pérsia; sarta anu kaopat bakal leuwih kacida beungharna ti maranéhna kabéh; sarta ku kakawasaanana ngaliwatan kabeungharanana anjeunna bakal ngagerakkeun sakabéh jalma ngalawan karajaan Grécia.” Daniel 10:18–11:2.

Amanat anu ngahirupkeun deui dua saksi dina Ezekiel pasal tilu puluh tujuh nyaéta amanat Islam tina cilaka anu katilu, nanging baris demi baris, amanat anu diidentifikasi ku Jibril dina gambaran

Mikail ngangkat Musa sarta mawa anjeunna ka sawarga minangka hiji panji, nyaéta amanat présidén panungtungan Amérika Sarikat. Éta téh amanat présidén kagenep (tanduk Républikan) anu dipaéhan dina taun 2020, sakumaha tanduk Protestan anu sajati ogé geus dipaéhan. Dina narasi Daniel, kabangkitan tina poé-poé pangduka pikeun tanduk Protestan anu sajati, ngantunkeun kana idéntifikasi kabangkitan tanduk Républikan.

Dina pasal kasapuluh kitab Daniel, kecap “vision” atawa “appearance” dipaké tujuh kali. Tujuh rujukan éta ditandaan ku kecap Ibrani anu sarua, iwal yén dina tilu kasempetan éta kecap téh dina wangun feminin, sedengkeun dina opat kasempetan séjénna dina wangun maskulin. Angka tujuh minangka bilangan kasampurnaan, sarta gabungan tilu-opat anu jumlahna tujuh téh mangrupa ciri utama tina kitab Wahyu, anu di dinya tilu anu panungtungan tina tujuh jamaah, tilu anu panungtungan tina tujuh segel, jeung tilu anu panungtungan tina tujuh tarompét sacara husus dibédakeun ti opat anu pangheulana.

Kitab Daniel jeung Wahyu téh kitab anu sarua, jeung dina harti ieu Daniel jeung Yohanes téh lambang poé panungtungan anu sarua. Titingalian ngeunaan Kristus dina pasal sapuluh, nya éta titingalian ngeunaan Kristus dina Wahyu pasal hiji.

Dina Wahyu bab hiji, Yohanes ngadangu hiji sora ti tukangeunna, tuluy manéhna ngalieuk pikeun ningali anu keur nyarita.

Kami ingsun aya dina Roh dina poé Gusti, tuluy ngadéngé di tukangeun kami hiji sora anu tarik, saperti sora tarompét, pokna: Kami teh Alfa jeung Oméga, nu pangheulana jeung nu pangpandeurina; jeung, naon anu ku maneh ditempo, tuliskeun dina hiji kitab, tuluy kirimkeun ka tujuh jamaah anu aya di Asia; ka Epesus, jeung ka Smirna, jeung ka Pergamus, jeung ka Tiatura, jeung ka Sardis, jeung ka Piladélpia, jeung ka Laodikia. Wahyu 1:10, 11.

Naha éta tilu sentuhan dina Daniel pasal sapuluh, atawa visi anu sarua dina pasal kahiji Wahyu, atawa dua amanat Ezekiel dina pasal tilu puluh tujuh, atawa Yesaya disentuh ku bara hirup anu dicokot tina altar, pangalaman éta nandakeun pangkuatan amanat pangéling-panungtungan, sarta éta amanat dimimitian dina waktu kabangkitan dua saksi dina Juli 2023. Daniel, Yohanes, Ezekiel, jeung Yesaya sadayana ngawakilan hiji utusan anu ngadangu “sora” tina “jalan-jalan baheula” di tukangeunna, anu naros, “saha anu ku Kami rek diutus?” Nalika éta utusan ngajawab, “ieu sim kuring, utus abdi,” anjeunna dikuatkeun sarta ngagedékeun sorana, saperti jalma anu sasambat di padang gurun. “Anu boga ceuli, sing ngadangu naon anu diucapkeun ku Roh ka jamaah-jamaah.”

Urang baris neruskeun ieu panalungtikan dina artikel urang salajengna.

“Dina kasempetan anu kakara dipedar éta, malaikat Jibril maparin ka Daniel sakabéh pangajaran anu harita sanggup ditarimana ku anjeunna. Sababaraha taun sanggeusna, kumaha ogé, nabi éta hayang leuwih ngartos perkara-perkara anu can acan dipedar sapinuhna, sarta manéhna deui nyanghareupan dirina pikeun neangan cahya jeung hikmah ti Allah. ‘Dina mangsa éta, kuring Daniel keur ngalakonan kasedihan salila tilu minggu pinuh. Kuring henteu ngadahar roti anu ngeunah, daging jeung anggur ogé henteu asup kana sungut kuring, kitu deui kuring henteu ngurapan diri pisan.... Tuluy kuring ngangkat panon kuring, sarta ningali, jeung lah aya saurang lalaki maké pakean linen, cangkéngna dikancing ku emas murni ti Uphaz.

Awakna ogé siga batu beril, rarayna kawas kilat, panonna siga lampu seuneu, panangan jeung sukuna warnana kawas tambaga anu digosok ngagurilap, jeung sora kecap-kecapna kawas sora balaréa' (Daniel 10:2–6).

“Pedaran ieu sarupa jeung anu dipasihkeun ku Yohanes waktu Kristus diungkabkeun ka anjeunna di Pulo Patmos. Taya nu kirang ti Putra Allah sorangan nembongan ka Daniel. Gusti urang sumping babarengan jeung utusan sawarga séjén pikeun ngajar Daniel ngeunaan naon anu bakal kajadian dina poé-poé pamungkas.

“Kaleresan-kaleresan anu agung anu diungkabkeun ku Panebus dunya teh dipasihkeun ka jalma-jalma anu neangan bebeneran lir harta karun anu disumputkeun. Daniel teh saurang sepuh. Hirupna geus kaliwat di tengah-tengah daya pikat hiji karaton kapir, pikiranana kabebeng ku urusan-urusan hiji kakaisaran anu agung. Tapi anjeunna nyimpang ti sakabeh eta, pikeun ngahinakeun jiwana di payuneun Allah, sarta neangan pangaweruh ngeunaan maksud-maksud Anu Maha Luhur. Jeung minangka jawaban kana panyambat-Na, cahya ti palataran sawarga ditepikeun pikeun jalma-jalma anu bakal hirup dina poe-poe panungtungan. Ku kituna, kalawan kumaha sajatina urang kudu neangan Allah, sangkan Anjeunna muka pangarti urang supaya ngartos kana bebeneran-bebeneran anu dibawa ka urang ti sawarga.”

“Kami Daniel nyalira anu ningali eta tetenjoan teh: sabab jelema-jelema anu babarengan jeung kami henteu ningali eta tetenjoan; tapi hiji kageter anu kacida gedéna nempuhan ka maranéhna, nepi ka maranéhna kabur pikeun nyumputkeun diri.... Jeung henteu aya deui kakuatan dina diri kami: sabab kaendahan kami robah dina diri kami jadi karuksakan, jeung kami henteu nyésakeun kakuatan saeutik ogé' (ayat 7, 8). Sakur jalma anu saéstuna geus disucikeun bakal boga pangalaman anu sarupa. Beuki écés paningal maranéhna kana kaagungan, kamulyaan, jeung kasampurnaan Kristus, beuki écés deui maranéhna bakal ningali kalemahan jeung kateusampurnaan dirina sorangan. Maranéhna moal boga kahayang pikeun ngaku yén watakna henteu boga dosa; naon anu kungsi katémbong bener jeung éndah dina dirina sorangan bakal, lamun dibandingkeun jeung kasucian sarta kamulyaan Kristus, katémbong ngan saukur teu pantes jeung rawan kana karuksakan. Nya nalika manusa papisah ti Allah, nalika paningal maranéhna kana Kristus kacida samar-samarna, harita maranéhna nyebut, 'Kami henteu boga dosa; kami geus disucikeun.'”

“Jibril ayeuna nembongan ka nabi, tuluy nyarios ka anjeunna kieu: 'He Daniel, jalma anu kacida dipikanyaahna, ngartikeun kecap-kecap anu ku Kami diucapkeun ka maneh, sarta nangtung lempeng: sabab ayeuna Kami diutus ka maneh. Jeung sanggeus anjeunna ngucapkeun kecap éta ka kuring, kuring nangtung bari ngageter. Tuluy anjeunna ngadawuh ka kuring, Ulah sieun, Daniel: sabab ti poé kahiji maneh netepkeun haté pikeun ngartos, jeung pikeun ngahinakeun diri di payuneun Allah maneh, kecap-kecap maneh geus kadangu, sarta kuring datang ku sabab kecap-kecap maneh' (ayat 11, 12).”

“Kacida gedéna kahormatan anu dipintonkeun ka Daniel ku Kaagungan sawarga! Mantenna nguatkeun abdi-Na anu ngageter ku kasieun sarta ngajamin anjeunna yén doana geus kadangu di sawarga. Minangka jawaban kana éta panuhun anu sumanget pisan, malaikat Gabriel diutus pikeun mangaruhan manah raja Persia. Salila tilu minggu, éta pangawasa geus ngalawan pangaruh-pengaruh Roh Allah waktu Daniel keur puasa jeung neneda, tapi Pangéran sawarga,

Malaikat Agung, Mikael, diutus pikeun ngabalikeun manah raja anu nekad éta sangkan nyokot hiji léngkah anu pasti pikeun ngawalon doa Daniel.

“Sarta nalika anjeunna ngucapkeun kecap-kecap anu kitu ka kuring, kuring nyanghareupkeun raray ka taneuh, sarta kuring jadi teu tiasa nyarita. Jeung, tingali, aya saurang anu rupana siga sarupaning anak-anak manusa nyabak biwir kuring.... Sarta ngadawuh, He lalaki anu kacida dipikanyaahna, ulah sieun: katengtreman pikeun anjeun, sing kuat, enya, sing kuat. Sarta nalika anjeunna geus ngadawuh ka kuring, kuring jadi dikuatkeun, tuluy nyarita, Mugi Gusti abdi ngadawuh; margi Gusti parantos nguatkeun abdi’ (ayat 15–19). Kacida agengna kamulyaan ilahi anu dinyatakeun ka Daniel, nepi ka anjeunna teu sanggup nahan éta paningal. Satuluyna utusan sawarga nyamarkeun caangna ayana anjeunna sarta nembongan ka nabi salaku ‘saurang anu rupana siga sarupaning anak-anak manusa’ (ayat 16). Ku kakawasaan ilahi-Na anjeunna nguatkeun ieu jalma anu jujur tur pinuh ku iman, sangkan ngadangu talatah anu dikintunkeun ka anjeunna ti Allah.”

“Daniel teh saurang abdi anu satia ka Nu Maha Agung. Hirupna anu panjang pinuh ku kalakuan-kalakuan mulya dina pangabdian ka Gustina. Kasucian tabiatna jeung kasatiaan anu teu goyah téh ngan kasaruaan ku karendahan haténa jeung ku kanyeselan haténa di payuneun Allah. Urang ngulang deui, Hirup Daniel téh hiji gambaran anu diilhamkeun ngeunaan panyucian sajati.” Sanctified Life, 49–52.